

er bestemt i Forordningen af 30te Mai 1828 med Hensyn til denne Tvangsdaab? Eller, naar den ærede Rigsdagsmand vil tale med om denne Sag, vil han da ikke huffe paa, at der ikke alene er ligegyldige Folk, som ikke bryde sig om Daaben, men der kan ogsaa være samvittighedsfulde Folk, som for Samvittighedens Skyld ønske Daaben opsat. Vi kunne gjerne sige, at deres Samvittighed er i dette Stykke vildfarende, men vi skulle dog respectere dem som samvittighedsfulde Folk, og jeg skal tillade mig at minde om en Person, som er velbekendt og høit berømt i den christne Kirke, nemlig den store Kirkesader Augustinus's Moder Monica, hun er bekendt for at være en Christinde som saa i den gamle christne Kirke, og hun vilde dog ikke, at hendes Barn Augustinus skulde døbes, før end han kom til den Alder, at han kunde vedkjende sig, hvad Vilkaar der laa for ham i Daaben. Der have vi et Exempel paa, at der kan være Folk, som af virkelig Samvittighedsfuldhed vilde opsætte deres Børns Daab, og for saadanne Folks Skyld maa man dog ønske, at en Lovbestemmelse som den, vi have i Forordningen af 30te Mai 1828, som jo er meer eller mindre vilkaarlig, maa blive affaaret, saa meget mere, som den hverken kan støtte sig ligefrem til Kirkens Bekjendelseskrifter, eller til den hellige Skrift, eller den christelige Kirkes Histories Vidnesbyrd.

J. M. Hansen: Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand, som nu satte sig, maa have overhørt Meget af det, jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg var aldeles enig med ham om, at der kunde gives en Frihed til at udsætte Daaben, indtil en vis Alder; men den ærede Rigsdagsmand talte aldeles ikke i Motivering af sin Forespørgsel om en Udsættelse af Daaben, men om en Ophevelse af Forordningen af 30te Mai 1828, og han talte ikke om, at der skulde sættes Noget istedet derfor. Jeg tvivler nu ikke om, at han meente det, thi han kan ikke mene, at man altid kan vedblive at være Medlemmer af Folketirken, uden at blive døbt. I denne Henseende ere vi altsaa entge; derimod angreb jeg den Uttring af den ærede Rigsdagsmand, at

vi maatte skaffe lige saa megen Frihed i Folketirken som udenfor den, for at Folk ikke skulde træde ud af den. Det var disse Ord, jeg holdt mig til, og jeg har endnu ikke hørt Noget, der i mindste Maade kunde svække de Bemærkninger, jeg fremsatte derimod. Naar en anden æret Rigsdagsmand (C. Petersen) har meent, at mine Uttringer tyde paa, at jeg ikke lægger megen Vægt paa Folketirken, saa veed jeg ikke at have ytret Noget, der i mindste Maade kunde give ham Anledning til at troe dette. Derimod sagde jeg, og det vedkjender jeg mig, at Folketirken vilde tabe sin sidste Rest af Anseelse, hvad dog vist Ingen kan ønske, hvis den gav en uindskrænket Frihed, for at Alle kunde være i den. Dette er min Mening, og jeg har mange Grunde derfor, som jeg imidlertid ikke nu skal indlade mig paa at nævne. Nu vil jeg oprigtigt tilstaae, at jeg ikke er af dem, der for Dieblicket ønske Folketirken hævet, fordi det efter min Mening vilde afstedkomme en ny Forstyrrelse. Jeg troer, at den Frihed, der allerede er given, maa benyttes i en lang Aarrække, før end man kan komme til fra Statens Side at opgive at holde paa enhverformhelt Kirke, men jeg vedbliver at vedkjende mig, at det vilde være en Uting af en Kirke, og Noget, jeg ikke vilde ønske maatte bestaae en eneste Dag, at Folketirken skulde indrette sig med en saadan Frihed, at den kunde optage Alle, for at de ikke skulde gaae over til en anden Tro. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Nakskov (Lindberg) mener, at jeg har brugt det Udtryk om dem, som ikke kunne finde sig i disse Forkrifter af Kirken, at de ere vildfarende, da maa jeg paastaae, at jeg aldeles ikke har dristet mig til at sige det; jeg har kun sagt, at de efter Folketirkens Mening ere vildfarende, og videre kunne vi ikke gaae. Vi kunne ikke bestemt sige: Det Menneſte er vildfarende, men vi kunne sige, at han er det efter Folketirkens Tro, og det forekommer mig, at Enhver, der ønsker, at Folk ville være ærlige, maa ønske, at de, som ere vildfarende efter Folketirkens Begreb, ogsaa ville vedkjende sig, at de ere det, og at de ikke blive bragte under saadanne Vilkaar, at de paa Grund af deres Ligegyldighed kunne